

РЕШЕНИЕ

№ 7913

гр. София, 14.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8525** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 156 и следващите от ДОПК вр. чл. 15, ал.1 от Закона за възстановяване на надвнесен акциз на употребявани автомобили (ЗВНАУА).

Делото е образувано по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище С., с която се иска да бъде отменено Решение № 3690 / 17.07.2012г. на директора на Агенция Митници, с което е оставена без уважение жалба на дружеството с вх. № И-47-003/18.04.2011г. срещу мълчалив отказ на началника на Митница Столична да се произнесе по искане за заплащане на законна лихва по чл. 4 от ЗВНАУА.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез управителя на дружеството К. - искането е да бъде платена лихва от датата на плащане на акциза.

Ответникът - директор на Агенция Митници, в качеството му на решаващ орган по смисъла на чл. 155,ал.2 ДОПК вр чл. 11 и чл. 14 от ЗВНАУА, чрез процесуален представител юрисконсулт Е., оспорва жалбата като иска съдът да постанови отхвърлянето ѝ. По същество излага довод за неоснователност, по съображение за акцесорния характер на лихвата, вземането за която не могло да възникне преди да възникне задължението за плащане на главницата. Вземането на жалбоподателя за лихва възниквало по силата на ЗВНАУА, с този закон се урежда временна и изключителна процедура за възстановяване на акциза единствено за употребявани автомобили във връзка с Решение от 03.06.2010г., а съгласно параграф 1 от ЗВНАУА, се препраща към ДОПК за неуредените случаи. В тази връзка се позовава

на чл. 129, ал. 6 от ДОПК приложим в случая в хипотезата за възстановяване на сумата ведно със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Съдът като обсъди доводите и възраженията на страните, и извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл. 160, ал. 2 ДОПК, намира за установено от правна и фактическа страна следното:

С решение № И47-0003/31.01.2011г. на началника на Митница Столична, е постановено да се възстанови на [фирма] сумата от 2 950 лв. за надвнесен акциз за употребяван автомобил на основание чл. 2, т. 2 от ЗВНАУА, ведно с лихвата по чл. 4 от същия закон. Това решение е връчено на жалбоподателя на 02.02.2011г. и не е обжалвано по реда на чл. 11 и сл. от ЗВНАУА. Главницата за акциз е възстановена на 12.02.2011г. и законна лихва само в размер на 40,88 лв., видно от представените платежни нареждания на л. 25 и 26 от делото. В решението на началника на митницата не е посочена изрична дата, от която се дължи лихва.

С искане вх. № И47-0003/14.03.2011г., дружеството-жалбоподател е поискало от началника на Митница Столична да изплати законната лихва върху сумата от 2 950 лв от датата на внасяне на акциза – 07.03.2008г. По така направеното искане административният орган не се е произнесъл, и с жалба вх. № И47-0003/18.04.2011г. дружеството-жалбоподател е обжалвало мълчалив отказ по реда на чл. 11, ал. 2 от ЗВНАУА.

На основание постановеното с определение № 1274 / 12.03.2012г. на Административен съд София – град, по адм. д. 1760 /2012г. на АССГ, директорът на Агенция Митници е разгледал по същество жалбата на дружеството срещу мълчаливия отказ да бъде изплатена допълнително лихва, като е издал Решение № 3690 / 17.07.2012г. на директора на Агенция Митници, с което е оставена без уважение жалба на дружеството с вх. № И-47-003/18.04.2011г. срещу мълчалив отказ на началника на Митница Столична да се произнесе по искане за заплащане на законна лихва по чл. 4 от ЗВНАУА. По делото не са представени доказателства за връчване на решението, с оглед на което съдът приема, че жалбата до съда е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК вр. чл. 15, ал. 1 ЗВНАУА. Няма данни по административната преписка, жалбоподателят да е бил уведомен от административния орган за датата, от която тече нов срок за произнасяне по същество по жалбата срещу мълчаливия отказ на началника на митницата, съгласно цитираното определение на съда. Жалбата до съда е от 03.08.2012г. и съдът приема при тези обстоятелства, че същата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК за оспорване.

Правни изводи на съда:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице с право и интерес от оспорването, както и срещу подлежащ на съдебен контрол акт съгласно чл. 15, ал. 1 ЗВНАУА - решението на директора на Агенция Митници и следва бъде разгледана по същество.

Безспорно е по фактите, че на 07.03.2008г., жалбоподателят е платил акциз за внос на употребяван автомобил - сумата от 2 950 лв., този акциз е възстановен на 12.02.2011г. и законна лихва само в размер на 40,88 лв., която жалбоподателят

претендира, че представлява лихвата само за един месец, като иска законната лихва да бъде заплатена от 07.03.2008г. – датата на недължимото плащане към бюджета. Без всякакво съмнение също жалбоподателят е бил добросъвестен при плащането на акциза според действащата към 07.03.2008г. правна уредба.

Изрично началникът на митницата не се е произнесъл по началния момент на задължението за лихва, същата е изчислена в процеса на изпълнението на решението. Съгласно чл. 131, ал. 3 ДОПК, когато лицето не е обжалвало мълчаливия отказ в срок, същото може да подаде ново искане. Именно като допустимо по смисъла на тази разпоредба следва да се разгледа искането на жалбоподателя от искане вх. № И47-0003/14.03.2011г., по което е формиран мълчалив отказ. Следователно, обжалването по делото решение е постановено по повод формиран мълчалив отказ въз основа на подадено искане на предвидено в закона правно основание, т.е. по валидно образувано административно производство по въпрос от компетентността на началника на Митница Столична - чл. 4 ЗВНАУА.

От изложеното до тук следва, че обжалването по делото решение, предмет на съдебен контрол, е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, не е допуснато нарушение на процесуалните правила.

Доводите в решението, по които е оставена жалбата без уважение се поддържат и пред съда. По съществуващото на оспорването, предвид установеното по фактите, съдът намира жалбата изцяло за основателна.

Съгласно чл. 4 от ЗВНАУА, за надвнесения акциз се дължи законна лихва. Както ответникът се е позовал в мотивите на оспореното решение, ЗВНАУА е приет в изпълнение на Решение С-2/09 от 3 юни 2010 г. по преюдициално дело К., С – 2 /09 на Съда на Европейския съюз, и предвид решение № И47-0003/31.01.2011г. на началника на Митница Столична, митническата администрация признава, че заплатеният от [фирма] акциз на 07.03.2008г. за внос на употребяван автомобил, противоречи на правото на Съюза. Конкретно е приложимо постановеното по точка 3 от диспозитива на решението по делото К., че „Член 110, първа алинея ДФЕС не допуска диференциран режим на акциза, прилаган от държава членка към автомобилите при обстоятелства като тези в настоящия случай, тъй като този режим обременява по различен начин употребяваните превозни средства, внесени от други държави членки, и употребяваните превозни средства, вече регистрирани на територията на тази държава, които са били внесени на нейна територия като нови превозни средства.”

Тълкуването, дадено от Съда на норма от правото на Съюза, цели изясняване и определяне на значението и приложното поле на тази норма, както тя трябва да се разбира и прилага от момента на влизането ѝ в сила. Следователно нормата, така както е тълкувана от Съда, следва да се прилага спрямо всички правоотношения, включително тези, които са възникнали и са установени преди постановяване на решението, с което се дава тълкуванието – например Решение от 10 май 2012 г. по дело F. S. T. 25 E., С-338/11—С-347/11, точка 58 и цитираната съдебна практика.

Изрично в цитираното решение по делото К. съдът е разгледал искането на българската държава за ограничаване действието във времето на отговора на Съда на ЕС. Съгласно т. 55 от решението е прието, че риск от тежки икономически последици по смисъла на посочената в точки 50—52 от съдебна практика, което да оправдае ограничаване на действието във времето, не може да се приеме за доказано. Следователно по принцип Съдът може да ограничи действието на своите решения

във времето единствено по изключение (точка 54 от същото решение), но не е такъв процесният случай.

Следователно, след като не е ограничено действието на отговора на трети въпрос по делото К. във времето от Съда на ЕС, се прилагат общите принципи за действие на решението на съда на ЕС, като българската държава - нито чрез правна норма нито чрез административна или съдебна практика, няма право да взема решение за подобно ограничаване. Това следва от чл. 267 Договора за функционирането на Европейския съюз – изключителната компетентност на Съда на ЕС да тълкува правото на Съюза по обвързващ начин за всички държави-членки и на основание задължението на последните по чл. 4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз за спазване на принципа лоялното сътрудничество като се осигури ефективното действие на правото на Съюза.

Спорен по делото е въпроса от коя дата държавата дължи лихва върху възстановената сума за акциз.

Съдът на ЕС с Решение от 18 април 2013 година по делото М. I., C-565/11 е разгледал казус, който се отнася до тълкуването на правото на Съюза във връзка с национален режим, който ограничава плащането на законните лихви, дължими при възстановяването на такса, събрана в нарушение на правото на Съюза, до лихвите, начислени от деня, следващ датата на искането за възстановяване на тази такса.

Настоящият състав на съда намира, че към казуса по делото е приложимо изцяло постановеното, с диспозитива на решението по делото М. I. : „Правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национален режим като разглеждания в делото по главното производство, който ограничава законните лихви, които се присъждат при възстановяване на такса, събрана в нарушение на правото на Съюза, до лихвите, начислени от деня, следващ датата на искането за възстановяване на тази такса.” Както е посочено в мотивите на решението по точки 20 – 23 и цитираната съдебна практика:

–„(...) правото на възстановяване на данъци, събрани от държава членка в нарушение на правото на Съюза, е последица и допълнение към правата, които правните субекти черпят от разпоредбите на правото на Съюза, забраняващи подобни данъци. Следователно държавите членки по принцип са задължени да върнат събраните в нарушение на правото на Съюза данъци.” (точка 20).

–„(...)когато държава членка събира данъци в нарушение на нормите на правото на Съюза, правните субекти имат право да им бъде върнат не само недължимо събраният данък, но и сумите, изплатени на тази държава или удържани от нея в пряка връзка с този данък. В това се включват и загубите, причинени от невъзможността да бъдат използвани парични суми поради преждевременната изискуемост на данъка” (точка 21)

–„(...) принципът, въз основа на който на държавите членки е наложено задължението да върнат с лихвите сумите, събрани като данъци в нарушение на правото на Съюза, произтича от това последно право” (точка 22)

–„(...) при липсата на правна уредба на Съюза условията, при които тези лихви трябва да бъдат изплатени, по-конкретно ставката и начинът на изчисляване на тези лихви, следва да се предвидят във вътрешния правен ред на всяка държава членка. Тези условия трябва да зачитат принципите на равностойност и на ефективност, т.е. да не бъдат по-неблагоприятни от условията във връзка с подобни претенции, основани на разпоредби на вътрешното право, нито организирани по начин, който прави

практически невъзможно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза.” (точка 23)

Следователно, тъй като правото на жалбоподателя да иска да му бъде възстановен заплатения акциз за въведен на митническата територия на страната употребяван автомобил, се основава на противоречие на националната разпоредба, въз основа на която е заплатен, с правото на ЕС, без всякакво съмнение, правото му да иска заплащане на лихва върху тази сума, също произтича от правото на Съюза.

В заключение на основание цитираната съдебна практика на Съда на ЕС следва, че подаденото от „И. 77” искане с вх. № И47-0003/14.03.2011г., за заплащане на законната лихва, считано от 07.03.2008г. върху възстановената сума от 2950 лв. като недължим акциз за въведен на митническата територия на страната употребяван автомобил, е следвало изцяло да бъде уважено и лихвата бъде определена на основание чл. 4 от ЗВНАУА, считано от датата на плащане на акциза.

Изложеното обосновава извод, че обжалваното решение е материално-незаконосъобразно, издадено е в противоречие на правото на Съюза, и в нарушение на принципа за лоялното сътрудничество по чл. 4, параграф 3 от Д. да се осигури ефективното действие на правото на Съюза от административния орган - така както произтича от това право и е разтълкувано в практиката на Съда на ЕС, с оглед на което следва да бъде отменено. Тъй като съгласно чл. 9, ал.1 и 2 от ЗВНАУА, началникът на митницата е компетентен да възстанови ефективно или прихване дължимата лихва, административната преписка следва да бъде върната на този орган за ново произнасяне по искането на жалбоподателя с вх. № И47-0003/14.03.2011г., в съответствие със задължителните указания на съда в мотивите на решението.

На основание изложеното и чл. 160, ал.1 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3690 / 17.07.2012г. на директора на Агенция Митници, по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище С.

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на началника на Митница Столична, формиран по искане искане вх. № И47-0003/14.03.2011г., подадено от И. 77” Е. с ЕИК[ЕИК] и седалище С..

ВРЪЩА делото като административна преписка началника на Митница Столична, за ново произнасяне по искане с вх. № И47-0003/14.03.2011г., подадено от И. 77” Е. с ЕИК[ЕИК] и седалище С. за заплащане на законната лихва, считано от 07.03.2008г. върху възстановената сума от 2950 лв. като недължим акциз за въведен на митническата територия на страната употребяван автомобил, в съответствие със задължителните указания на съда в мотивите на решението.

Решението подлежи на оспорване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия:

